

[Erik Eriksen.]

Jeg har citeret rigtigt; men det ærede medlem gik altså ikke helhjertet ind for at bevare skatterne.

Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Niels Andersen, der sagde, at der ville være en helt anden fordeling partierne imellem, hvis presseforholdene var anderledes. Det tror jeg ikke, det ærede medlem har ret i. Retsforbundet har jo en minister, der i særlig grad dyrker journalistikken, så jeg kan ikke tro, det er rigtigt. Socialdemokratiet har dog ikke den store presse, men ikke desto mindre er det et meget stort parti; så jeg er som sagt ikke sikker på, at det er rigtigt.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen var inde på, at venstre og de konservative stemte for alle udgiftkrævende love. Det er ikke rigtigt. Jeg kan henvise det ærede medlem til f. eks. at læse Folketingstidende for forleden dag, sp. 5789-90; dér vil det ærede medlem kunne se, hvad vi har stemt imod, hvad vi ikke kunne være med til. Og hvis det ærede medlem ser på vore besparelsesforslag i øvrigt, vil han opdage, at det ikke er rigtigt. Det står for mig således — og det er noget væsentligt — at retsforbundets deltagelse i regeringen i virkeligheden har kompromitteret mange; mange af partiets mærkesager, hele partiets principielle indstilling. Jeg har en gang haft den højtærede fiskeriminister til modkandidat, og jeg mindes endnu det ærede medlems valgkampagne, hvor det ærede medlem talte om at have rene hænder i henseende til kornlov, statsopgaver og statsudgifter. Det er noget, der sent glemmes i Vestjylland.

Men nu vil jeg nødig gøre uret. Så vidt jeg har forstået den højtærede fiskeriministers udtalelser på et nyligt afholdt møde inden for retsforbundet, var ministeren også så realistisk, at han prøvede at få sine vælgere til at forstå, at hvis regeringens socialdemokratisk-radikale retning overhovedet fik en chance, ville de hælde retsforbundet ud i den kolde sne. Sådan har jeg forstået det, sådan har jeg læst det. Det vil sige: moren har gjort sin

pligt, moren kan gå. Det kan måske godt give anledning til eftertanke i mange kredse. Der er jo folk, som endnu kan huske alt det, som formentlig den højtærede minister uden portefølje i sin arbejdstid sad og arbejdede med: spar er trumf, lad borgerne være i fred o. s. v. På den kampagne lokkede partiet store gevinster, vel navnlig fra socialdemokratiet. Ved så derefter at gå ind i regering med socialdemokratiet reddede man dette parti fra fortsat tilbagegang. Jeg tror nok, det er noget, der vil blive meget stærkt lagt mærke til.

Den højtærede statsminister sagde til sidst, at han personligt og regeringen fandt, at oppositionens fællesprogram af 4. oktober var forældet, og at det hvilede på en gammeldags fordelingspolitik — eller var det det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der sagde det? Det er lige det modsatte efter min opfattelse. Jeg synes, jeg har lov at sige, at den beskyttende, regulerende og fordelende politik finder man på regeringsbænkene, den finder man ikke til den anden side i salen. Der har venstre og de konservative et fællesprogram. Det er udtrykt i forslag om besparelser og skattelettelser, men der ligger i det også et helt modsat syn på den enkelte borgers placering, et syn, som er helt modsat det, regeringspartierne har. Jeg tror virkelig, der er et perspektiv i et sådant liberalt samarbejde, et sådant liberalt alternativ, og det er et alternativ, der står åbent for alle, der er interesseret deri.

Jeg kan ikke lade være at spørge: har man ikke en gang imellem også i de to små regeringspartier tænkt over, hvorfor socialdemokratiet i Sverige og Norge står så meget stærkere, end socialdemokratiet i Danmark har gjort? Skulle den væsentligste del af forklaringen ikke være den, at man i disse andre nordiske lande ikke på samme måde, som vi dog alligevel har forstået det herhjemme, har forstået at samarbejde om liberale anskuelser? Jeg tror, det er en væsentlig del af forklaringen, og derfor er det mig en stor glæde at se, at dette sam-